

CSILLAGOS

2021/9–10

templomi hírlevél

Igemagyarázat

Örüljetek!

„Örüljetek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetek! A ti szelídségetek legyen ismert minden ember előtt! Az Úr közel! Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.”
(Fil 4,4–7)

Ünneplő gyülekezet, kedves testvérek, kollégák, kedves diákok! Egy új tanévet kezdünk a mai napon. Ilyenkor akarva-akaratlan felmerül bennem a kérdés, s nem csak bennem, hiszen mindannyiunkat érint ez a történes most – Hogyan indulunk neki? Milyen gondolatokkal kezdünk neki ennek az időszaknak? Várjuk-vártuk a tanévet? A napokban végeztem egy kis felmérést, s megkérdeztem azokat a diákjainkat, akikkel találkoztam, várják-e a sulit. S az eredmény mosolyogtató lett, de nem lepett meg. Az alsóbb évfolyamok tanulói ugyanis várták, hogy végre meghessenek, az idősebbek pedig szinte gondolkodás nélkül vágták rá az ellenkezőjét.

Hogyan várjuk hát? Örömmel? Jó, pozitív kilátásokkal? Friss lendülettel és bizakodva?

Hogyan látjuk, jó dolgok fognak történni? Jót remélünk? Vagy inkább feszülten, idegeskedve indulunk neki? Előre látva a sok fáradtságot, a borús novemberi szürkeséget... és a hangulatunk már most ilyen? Izgulunk a várható nehézségek miatt? Vagy épp az a gond, hogy vannak személyek, akikkel nem szívesen találkozunk, megint találkozunk kell?

Egy új útra indulunk, aminek nem tudjuk a folytatását, nem tudjuk, mit hoz majd. Bár, ez nem csak ebben a tanévben lesz így, mert így van ez mindig, életünk minden napján, de

napjainkban jobban átéljük annak valóságát, hogy mi csupán éljük az életünket, és nincs hatalmunk irányítani azt.

Van viszont irányítója a világnak, s hisszük, ma Ő akar szólni hozzánk. Az a személy, aki látja már azt is, ami előttünk még rejtély. Lásuk hát, mit üzen nekünk Isten a most kezdődő tanév elején! Mint amikor útnak indulunk, és szüleink az ajtóban állva még mondanak nekünk valamit búcsúzóul – és azért, hogy az úton eszünkbe jussanak a szavaik, velünk jöjjenek a jó tanácsok, a bátorítás, és könnyebb legyen elindulni.

Isten arra bátorít, hogy örüljünk! Hogy keressük azt, aminek örülni lehet, és arra figyeljünk! (Igen, minket erre emlékeztetni kell! Mert a tapasztalat szerint a szomorkodnivalót sokkal könnyebben észrevesszük...)

S azt mondja, örüljetek az Úrban! Ez azt jelenti, hogy örülni Istennek is lehet! Ő is lehet örömforrás a számunkra!

Aztán üzeni még azt is, hogy legyünk szelídek! Igen, erre is tanítani kell minket, emlékeztetni... a mi szelídségünk legyen ismert minden ember előtt... Ez miért jó útravaló üzenetnek - kérdezhetnénk? A válasz pedig nagyon egyszerű: csak amiért a békesség jobb a viszálykodásnál, a probléma megbeszélése jobb a veszekedésnél, az önzetlenség az önzésnél. A szelíd ember élete nyugodtabb, békésebb. S Isten erre indít ma bennünket.

S a kedvencem: Semmiért se aggódjatok!

Klasszikus problémája, nehézsége az embernek: az aggodás, a szorongás, a félelem...

Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy a félelem egy irányíthatatlan érzelem... pedig nem az!

Pár napja láttam egy videót egy szörfös csoportról, akik nagyon magas, tizenöt méternél is magasabb hullámokat készültek meglovagolni, s az egyikőjük azt mondta: A félelem nem engedi, hogy a jelenben legyél. A félelem megakadályozza, hogy tudj figyelni arra, amit csinálsz... S az ésszel alig felfogható óriási víztömegben való szörfözés egyik

alapkövetelményének ezt teszi meg: nem szabad félni! Szorongani, pánikolni. Teljes mértékben jelen kell lenni hozzá az adott pillanatban, máskülönben lehetetlen sikeresen végrehajtani egy ilyen mutatványt. S a félelem elrontja ezt a figyelni tudást. Hasonlóképpen van az aggodással is. A jövő miatti aggodás megakadályozza, hogy a jelenre tudjak figyelni hiszen, a jövőben bekövetkező (vagy csak bekövetkező?) rossz miatt aggodom, az tölti ki gondolataimat, színezi szürkére azt is, ami ma szép és üde volna. Az Ige viszont ebben is útmutatást ad, megmutatja, mit tehetünk ellene. Olvasott ígénk azt mondja: imádkozzunk! Hálaadással tárjuk fel kéréseinket Isten előtt. Hálát adva Neki szeretetéért, és kérve segítségét. Bízunk rá, hagyjuk nála a terheket! Nem irányíthatatlan tehát a dolog, igenis úrrá lehet lenni a félelem, aggodás felett Istenünk segítségével!

S végül egy ígértet is tartozik a csomaghoz: ...és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.

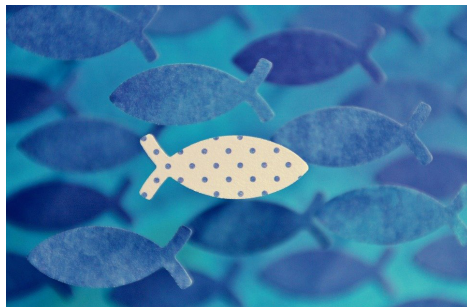
Az ígéretekkel hadilábon állunk, kevés az igazán jó tapasztalatunk az ígéretekkel kapcsolatban. Többször üresnek gondoljuk az ígértet, amit csak kimondtak, de nem gondolták komolyan, és hiába ígérték meg, nem fogják teljesíteni. Talán nem véletlen, hogy figyelmeztet a mondásunk is: Ígértet szép szó... S lehetséges, azt gondoljuk, hogy

ugyanez a helyzet Isten ígéreteivel is. Pedig nem így van! Ő mindig tartja magát az adott szavához, ígéretül kapjuk, hogy ha követjük Őt, akkor következményként ő pedig meg fogja őrizni szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban – az ő közelségében!

Kedves diáksereg, családtagok, tanári kar – a legjobb az egészben, hogy ez egy olyan útravaló üzenet, amit az út elején kapunk, - ami után nincs búcsúzás. Nem önékület indulunk most, mint amikor a kapuból, vagy a tömbház tövéből még visszaintegetünk az otthoniaknak. S ők az ajtóban, ablakban állva integetnek utánunk... Nem elkészön tőlünk Istenünk, hanem jön velünk. Jön velünk ebbe a tanévbe – legalábbis jönni akar. A szeretet Istene, a békesség, türelem, kedvesség, jószág, hűség, szelídség Istene velünk akar indulni erre az útra!

De vajon hívjuk-e magunkkal?

Mikos Annamária, intézeti lelkipásztor

Szeretsz-e?

Olvasmány: Jn 21,5–19

Kedves mostani és valamikori konfirmandusok!

Hosszú ideig gondolkodtam azon, hogy mivel indíthatnának el titeket az Úton. Igen, Ú-val értem, mert a keresztyénség sokszor hasonlítja saját magát is úthoz, egy úton

való haladáshoz, de mégsem a közlekedésről fogok szólni.

Mára valami különlegeset akartam nektek hozni. És hát arra gondoltam, hogy mi lenne, ha elmondanám, hogy én miért szeretem Jézust? A két igeszakaszból, azt gondolom, egyértelműnek kéne lennie, hogy miért. Hát a humoráért.

Bármilyen helyzetben rá tud mutatni arra, hogy amit mi elképzeltünk, kitaláltunk, az még csak a jéghegy csúcsa sem. És teszi mindezt úgy, hogy nem alázza meg az embert, aki sosem fog felérni az ő isteni nagyságával.

Erről szól az első történet. Elküldi a tanítványokat halat fogni, miután egész éjjel nem fogtak semmit, és kifognak egy csomó halat. Milyen jó fej. Vagy mégsem? Mire partra szállnak, azt látják, hogy Ő már halat süt. Mégis azt gondolom, hogy nem alázza meg a tanítványokat, mert a szavára bemutathatták, hogy tényleg jártasak a szakmájukban, de közben a saját erejét is megmutatta. Semmi szüksége nem volt közreműködésre, a pusztá levegőből is előhúzhatott volna egy halat. Lehet, hogy azt is tette, de hát teljes mértékben a jogában áll. Viszont azt is megengedte nekik, hogy ők is megmutassák a művészetüket. Ugyanakkor azt is bizonyította, hogy amit ő mond, az úgy is van. Megmutatta a saját erejét, és közben nem vette el a tanítványok büszkeségét.

És ott a másik történet, ami egyébként közvetlen a halfogás után történt, amiben Jézus megint csak elég bosszantó. Megkérdezi Pétert, hogy szereti-e? Ő válaszol, hogy igen Uram. Aztán megkérdezi Pétert, hogy szereti-e? Ő válaszol, hogy igen Uram. Aztán megkérdezi Pétert, hogy szereti-e? Ő válaszol, hogy igen, de amúgy te is tudod Uram, hogy szeretlek.

Először arra gondoltam, hogy Jézus azt játssza Péterrel, mint amit mostanában a YouTube szokott, hogy hallgatsz egy lejátszási listát, és lépten nyomon megszakítja, hogy megkérdezze: tényleg hallgatod még? Igen bosszantó. De Jézus tényleg azért kérdezi, hogy bosszantsa Pétert? Igazából egész héten ezen gondolkodtam. Először is miért tenné? Másodszor pedig tudja a választ, szóval nem is kéne feltennie a kérdést.

Aztán arra gondoltam, hogy ez valami olyan lehet, mint Péter konfirmációja. Tudjuk, hogy Péter háromszor is elárulta Jézust, és most háromszor meg kell erősítenie, hogy tényleg szereti Őt. Ha folytatni szeretné az útját Jézussal, erősítse meg ezt a szándékát.

Ti ma azért vagytok itt, hogy nagy nyilvánosság előtt először kijelentsétek, hogy Jézussal szeretnétek folytatni az életeteket. Eddig mások tették meg helyettetek. A szüleitek, a keresztszüleitek, a gyülekezet. A keresztlőtőkkor, amikor beíratk hittanra, gyerektáborba, kátéra, nektek nem sok mindent kellett ezekért tennetek, mert az utat mások készítették el számotokra. Most viszont eljött az a pillanat, amikor nektek magatoknak kell személyesen megerősítenetek, hogy ezen az úton szeretnétek folytatni.

Tudjátok, mit jelent a konfirmáció szó? Azt jelenti, hogy megerősíteni, jóváhagyni, szilárdra tenni. Azáltal, hogy ma itt vagytok, olyan mint ha kőbe vésnétek, hogy ti elhatározátok, hogy Jézust fogjátok követni. Saját akaratotokból. Búcsút lehet inteni a szülők és keresztszülők fogadalmának, innentől fogva magatokért feleltek. És ez egy annyira komoly dolog, hogy senki nem hozhatja meg helyettetek ezt a döntést. A szüleitek és a keresztszüleitek továbbra is szeretni fognak, nem szűnnek meg számo-

tokra, de most már ezen a téren nem ők felelnek értetek, hanem ti magatokért.

Ahányszor úrvacsorakor kijöttök ide eléм vagy bármelyik lelkész elé, az úrszatalához, előtte ki kell jelentenetek, hogy önszántatokból és felelősségetek teljes tudatában teszitek ezt. Nem tudom, van-e ennél komolyabb döntés, amit életünk során meg kell hozni, de nem is egyik napról a másikra kellett megtenni. Titeket erre a mai napra nem két-három évig készítettek, hanem egész életetek során. Pici, öntudatlan, tehetetlen korotoktól fogva. Egy olyan utat szántak nektek, ami Istennel és Istenhez vezet. Lehet, hogy még most nem értitek, hogy miért, de egyszer eljön majd az a heuréka, amikor érthetővé válik számotokra. Amikor felfedezitek, hogy kezdettől fogva Istennek lettetek szánva, és ez így van jól. Nem kell lelkésznek lenni, nem lesztek papok és apácák, ahogy azzal sokan viccelődnek, de halászok lesztek. Nem is akármilyen halászok. Emberhalászok! Eljön majd az idő, amikor ti fogtok másokért felelősséget vállalni ugyanebben az ügyben. Most még távolinak tűnik, lesz addig rengeteg kudarc és sikertelenség, ahogy Péter esetében is volt, de a végén megértitek majd, hogy Istennek mindennel pontos szándéka volt.

Mi is megtettük. Soha nem fogom elfelejteni, hogy mennyire izgultam a konfirmációs vizsgám előtt. Azért, mert ott az a sok másik hívő, akik biztos mindent jobban tudnak már eleve mint én, és mi lesz, ha...

Akkor még nem gondoltam bele, hogy mennyire hasznos egy ilyen vizsga azok számára is, akik már régóta az Úton járnak. Emlékeztet ez bennünket arra, hogy mire tettünk mi is fogadalmat. Nem mintha megfedlekztünk volna, de biztos, hogy nem jut eszünkbe naponta olyan részletesen, mint nektek most. Ti most megerősítitek azt,

hogy Krisztussal akartok járni, és azokat is megerősítitek, akik már olyan régóta vele járnak, hogy talán már nem is emlékeznek, hogy miért. Most emlékeztetitek őket rá.

Lehet, hogy idővel elfelejtitek, hogy mi a bibliai könyvek pontos sorrendje, vagy hogy mi az én egyetlen „nemtudommim”, de jönnek utánatok még sokan, akik majd emlékeztetnek rá. Jó, hogy itt vagytok.

Örülünk neki, hogy itt vagytok, mert jó fiatalokat látni, jó látni, hogy a munkánknak van boldogító eredménye, de még ennél is fontosabb, hogy emlékeztettek bennünket arra, amit mi is megfogadtunk.

Jézus csak háromszor kérdezte meg Pétert, de a valóságban sokkal többször kerülünk olyan helyzetbe, amikor arra van szükség, hogy tudatosan és önszántunkból erősítsük meg azt, hogy őt követjük.

Csupa jót kívánok nektek, de ha nehéz helyzetbe kerülnétek, elbizonytalanodnátok, mint azok a halászok, akik egész éjjel nem fogtak semmit, akkor jusson eszetekbe, hogy Jézus a parton vár. És van nála hal. Akkor is van, ha semmit nem fogtok, akkor is, ha a világ összes hala a hálótokban van. Lehet, hogy azt is megkérdezi, hogy szeretitek-e őt, de az sosem lesz kérdés, hogy Ő szeret-e titeket. Ámen.

Mikos Tamás, beosztott lelkész

Vizsga előtti üzenet!

„Isten így szól: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.””

(Zsolt 50,15)

Kedves Konfirmandusok, Presbiterek, Kollégák – Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Hát elérkezett ez a nap is, eljött ez az óra is, amitől kicsit tartottunk, ami a számonkérés ideje. Reggel, talán többen voltatok, akik arra gondoltatok, de jó lenne, ha már este 17.30 lenne! De jó lenne, ha már túl lennék rajta!

Most azzal a biztatással szólok elsősorban hozzátok, hogy ne aggódjatok – Ti is túl lesztek rajta, túl fogtok jutni rajta. Mindannyian együttérzünk veletek, hiszen mindannyian tudjuk, mi az izgulni, aggódni, félni. Bizony mi felnőttek is sokszor érezzük, hogy beborul az ég, nem tudjuk mit hoz a következő perc, vajon kijutunk-e a fényre, vajon ki tudunk-e mászni a gödörből?

Az egyik igei útmutató szerint hétfőn olvastam a felolvasott igeverset, melyben Isten így szól: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”

Engem megerősített ez a bátorítás. Isten meg akar szabadítani a nyomorúságból, a

feszültséget okozó helyzetből... Nekem csak meg kell kérnem Őt erre... Nekem csak segítségül kell hívnom Őt... Őt a Mindenhatót, akinek semmi sem lehetetlen

Dániel az oroszlánok verméből szabadult meg...

Péter a börtönből...

Jónás a nagy cet gyomrából...

A tanítványok a vihartól...

A leprások a betegségtől...

Tamás a kételytől...

Lázár a sírból...

Pál a bilincseitől...

Hiszem, hogy Isten a mában is munkálkodó Úr, aki most is át akar segíteni minket dolgokon.

Titeket is a vizsgán. Még akkor is, ha annyi mindennek nem értitek a lényegét, kételkedtek, vagy éppen feleslegesnek tartjátok. Még akkor is, ha sokszor úgy gondoljátok, jól megvagytok Isten nélkül is. Templom nélkül is. Hittan nélkül is. Meg káté nélkül is.

Én hálás vagyok Istennek, hogy eddig eljuttatott mindnyájunkat. Hálás vagyok, amiért megengedte, hogy megszülessetek. Hálás vagyok szüleitekért, akik megkereszteltetve titeket, ígéretet tettek arra, hogy Titeket keresztyén hitben nevelnek, illetve neveltetnek. Hálás vagyok a sok-sok együtt eltöltött évről. Jól emlékszem az ovis hittanokra, az alsós hittanórákra – amikor gyermeki hittel rácsodálkoztam

tok Urunk csodáira. Hálás vagyok azért a társatokért, aki elfogadva a mennyország csodáját oda is költözött. És hálás vagyok a kátéórákért is. Azért, hogy minden „józan ész” ellenére, is kitartottatok. Hogy meghallgattatok, hogy kételkedtetek, hogy a magatok módján foglalkoztatok Isten titkaival. És megtanultátok a nagy parancsot. Hogy szeressük az Istent és szeressük egymást. Ezt megélni nem könnyű. Sőt olykor még ciki is. Egyszerűbb és menőbb bunkónak és undoknak lenni a másikkal szemben, kicsit beszólni, kicsit leszólni, kicsit flegmáskodni. Mindezeket együtt megélve veletek, mégis úgy gondolom, hogy mindezekkel csak álcáztátok valódi éneteket.

Most itt vagytok együtt ugyanazon tengerrel a vállatokon, ugyanazért izgulva, hasonló érzésekkel. Talán a közös imánkon kívül, még magatokban is imádkoztatok. Ha igen, jól tettétek!

Mert Isten így szól ma hozzátok is: „Hívj

segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”

Ő mindannyiunk felé kinyújtja szerető kezét, féltőn keblére von, megvigasztal, erőt ad és megsegít. Ha hittel kérjük tőle.

Imádkozzunk:

Köszönjük Urunk, hogy minden gondunkat rád vethetjük, mert neked gondod van ránk. Köszönjük, hogy Te akkor is hűséges úr vagy, ha mi hűtleneknek bizonyulunk annyi sokszor.

Légy áldott szeretettedért, bocsánatodért, irgalmadért – Fiadért az Úr Jézus Krisztusért!

Most ismét Téged hívunk segítségül, kérünk áldj meg minket, segíts meg minket! Könyörgünk bölcsességért, hitért és bátor helytállásért!

A Te oltalmadba ajánljuk önmagunkat, ezt a mai vizsgát. Légy velünk, Jézus Krisztus érdeméért. Ámen

Kovács Tímár Ildikó lelkipásztor

Örömeink

Konfirmáció

Egyházközségünkben 2021-ben hitükről a következő fiatalok tettek vallást: Bohuš Edina Alexandra, Czikó Emma, Foszlányi Dávid, Ibos Zsombor, Icsó Laura, Kovács Richárd Bence, Michálek Roland, Molnár Anna, Styavina Dominik és Széplaky Kristóf.

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt.” Mt 10,32–33

Irodalom

Arany János:

Civilizáció

Ezelőtt a háborúban
Nem követtek semmi elvet,
Az erősebb a gyengétől
Amit elvehetett, elvett.

Most nem úgy van. A világot
Értekezlet igazgatja:
S az erősebb ha mi csinyt tesz,
Összeül és – helybehagyja.

Márai Sándor:

Mennyből az angyal

Mennyből az angyal menj sietve
Az üszkös, fagyos Budapestre.
Oda, ahol az orosz tankok
Között hallgatnak a harangok.
Ahol nem csillog a karácsony,
Nincsen aranydió a fákön,
Nincs más, csak fagy, didergés, éhség.
Mondd el nekik úgy, hogy megértsék.
Szólj hangosan az éjszakából:
Agyal vigyél hírt a csodáról.

Csattogtasd szaporán a szárnyad,
Repülj, suhogj, mert nagyon várnak.
Ne beszélj nekik a világról,
Ahol most gyertyafény lángol,
Meleg házakban terül asztal,
A pap ékes szóval vigasztal,
Selyempapír zizeg, ajándék,
Bölcs szó fontolgat, okos szándék.
Csillagszóró villog a fákról:
Agyal, te beszélj a csodáról.

Mondd el, mert ez világ csodája:
Egy szegény nép karácsonyfája
A Csendes Éjben égni kezdett –
És sokan vetnek most keresztet.
Földrészek népe nézi, nézi,
Egyik érti, másik nem érti.
Fejük csóválják, sok ez, soknak.
Imádkoznak vagy iszonyodnak,
Mert más lóg a fán, nem cukorkák:
Népek Krisztusa, Magyarország.

És elmegy sok ember előtte:
A Katona, ki szíven döfte,
A Farizeus, aki eladta,
Aki háromszor megtagadta,
Vele mártott kezét a tálba,
Harminc ezüstpénzért kínálta,
S amíg gyalázta, verte, szidta:
Testét ette és vérét itta –
Most áll és bámul a sok ember,
De szólni Hozzá senki nem mer.

Mert Ő sem szól már, nem is vádol,
Néz, mint Krisztus a keresztfáról.
Különös ez a karácsonyfa,
Ördög hozta vagy Angyal hozta -
Kik köntösére kockát vetnek,
Nem tudják, mit is cselekszenek,
Csak orrontják, nyílnak, gyanítják
Ennek az éjszakának a titkát,
mert ez nagyon furcsa karácsony:
A magyar nép lóg most a fákön.

És a világ beszél csodáról,
Papok papolnak bátorságról.
Az államférfi parentálja,
Megáldja a szentséges pápa.
És minden rendű népek, rendek
Kérdik, hogy ez mi végre kellett.
Mért nem pusztult ki, ahogy kérték?
Mért nem várta csendben a végét?
Mért, hogy meghasadt az égbolt,
Mert egy nép azt mondta: „Elég volt.”

Nem érti ezt az a sok ember,
 Mi áradt itt meg, mint a tenger?
 Miért remegtek világrendek?
 Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.
 De most sokan kérdik, mi történt?
 Ki tett itt csontból, húsból törvényt?
 És kérdik, egyre többen kérdik,
 Hebegve, mert végképp nem értik –
 Ők, akik örökségbe kapták –:
 Ilyen nagy dolog a Szabadság?...

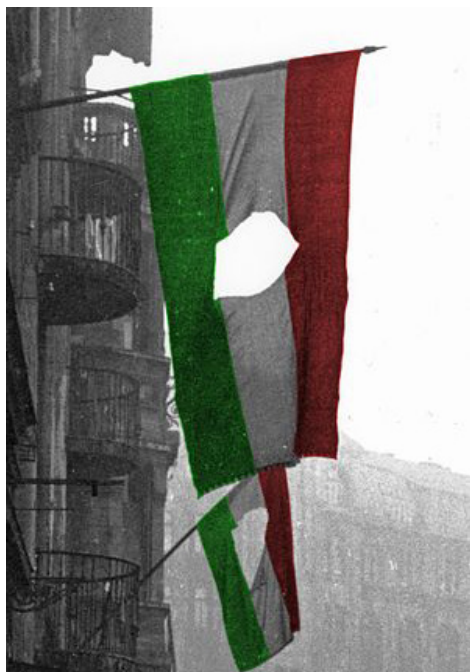
Angyal vidd meg a hírt az égből,
 Mindig új élet lesz a vérből.
 Találkoztak ők már néhányszor
 – a gyermek, a szamár, a pásztor –
 Az alomban, a jászol mellett,
 Ha az Élet elevent ellett,
 A Csodát most is ők vigyázzák,
 Leheletükkel állnak strázsát,
 Mert Csillag ég, hasad a hajnal,
 Mondd meg nekik – mennyből az angyal.

1956, New York

Két világ között

Beléptem a szobába, s őt láttam meg legelőször. Ott ült egy széken csendesen, magába merülten. Ki tudja, éppen akkor mire gondolhatott? Vajon észrevette, hogy valaki idegen lépett a házba? Míg merengett, az udvaron gyermekek játszadoztak. Futkároztak, nevetgéltek, élvezték a nyár végi napsütést s egymás társaságát. Úgy ötven-hatan lehetnek. Csilingelő hangjuk beszűrődött a nyitott ablakon keresztül. Az asszony csak ült. Arcán megannyi barázda mutatta az évek sokaságát, melyeket maga mögött hagyott. Mennyi mindent láthatott? Mi mindent élhetett át? Örömet, bánatot, békét, háborút, születést, halált? Ha beszélhetne, elmondaná? Beszélhetne, de nem teszi. Elfáradt. Pedig volt idő, mikor telve volt nevetéssel és zsongással, tenni akart és küzdeni, élni és életet adni. Mindez ma is körülveszi. Játszadózó gyermekek, zöldellő fák, nyíló virágok, sürgő-forgó emberek... Az ő lelkében mégis csend van. Csend és megbékélés. Lassan megmarkolja botjának végét, föláll és meggörnyedve, csoszogva elindul. Az ajtó felé veszi az irányt, mely az udvarra vezet. A küszöböt mégsem lépi át. Megáll, s néz maga elé, mintha azon gondolkodna, menjen-e vagy maradjon? Mintha a küszöb két világot választana el. A szűkös, minden oldalról fallal körülvett szobát s a tágas fénnel teli udvart. Hirtelen egy ember lép hozzá a szobából, gyengéden kézen fogja, s kivezeti a tornácon elhelyezett padhoz. Óvatosan leülteti. Dolgom végeztével követem őt a tornácre. Még utoljára viszanézek, s tekintetünk találkozik. Nem látok át rajta. Elköszönök, s magam mögött hagyom az udvart. Tudom, hogy még előtte áll a pillanat, amikor az utolsó küszöböt lépi majd át. Lesz, aki gyengéden kézen fogja, s átvezeti a szűkös szobából a tágas udvarra. Tudom azt is, hogy nem ő az egyetlen.

Arany Nikolett

Hirdetések

ORePeTa

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház szervezésében 2021. október 8–9-én református iskoláink, 2021. október 14–15-én pedig református óvodáink pedagógusai tartották meg az Országos Református Pedagógusok Találkozóját a Csillagházban.

Hétköznapi istentiszteleteink bárki számára, vasárnapi istentiszteleteink csak oltottak számára, FFP2-es maszkban látogathatóak!

Alkalmaink

Az elkövetkező hetekben előreláthatóan minden szerdán, pénteken és vasárnap 10.00 órai kezdettel tartunk istentiszteleti alkalmat a templomban.

A lelkési hivatal hétköznaponként 9.00 – 11.00 óra között van nyitva. A lelkipásztorok telefonon, e-mailben vagy személyesen a megszokott helyen továbbra is megkereshetőek.

A perselybe és Isten dicsőségére szánt adományokat, valamint az egyházfenntartói járulékot a következő folyószámlára is be lehet fizetni:

SK65 0900 0000 0003 8112 5607.

CSILLAGOS templomi hírlevél

Rimaszombati Református Egyházközség

Fő tér 16A, 979 01 Rimaszombat

www.rirek.sk • facebook.com/rirek.sk • [rirk@rirk.sk](mailto:rirek@rirk.sk)

+421-47-5621945 • +421-905-479155 • +421-905-541176